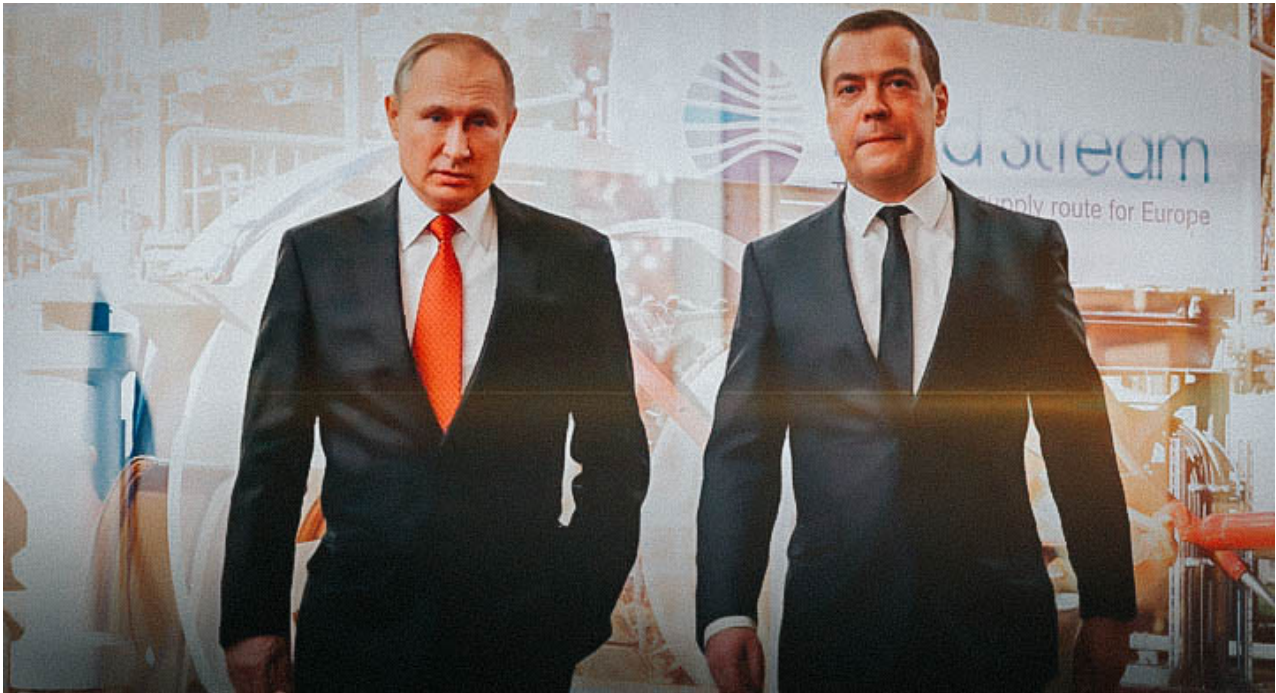

„Tiché rozdělení“ Ukrajiny nebo světová válka

putin-today.ru/archives/179299

27 апреля 2023 г.

Ve výroku Dmitrije Medveděva o „klidném rozdělení“ Ukrajiny stojí za pozornost především pasáž o nepřijatelnosti polských pokusů o vytvoření konfederace či unie s Kyjevem.

Navzdory tomu, že se formálně místopředseda Rady bezpečnosti Ruska obává možného porušení práv Ukrajinců a vyjadřuje pochybnosti o jejich přání žít ve stejném státě s Poláky, praxe posledních let ukazuje, že evropská- orientované občany Ukrajiny, a oni jsou nyní ve většině tam, je nepravděpodobné, že by byl velmi rozrušený podobný vývoj.

Za prvé, Polsko formálně nehovoří o pohlcení Ukrajiny, ale o rovnocenném přidružení.

Za druhé, Ukrajinci se již mnoho let snaží soukromě integrovat do EU prostřednictvím Polska.

Za třetí, současná vláda a ji podporující vrstvy obyvatelstva považují sjednocení s Polskem za možnost záchrany před Ruskem v případě konečné porážky ozbrojených sil Ukrajiny a ztráty schopnosti Ukrajiny dalšího odporu.

Vlastně z kontextu Medveděvova prohlášení je zřejmé, že on sám nedoufá v masový protest Ukrajinců proti sjednocení s Polskem. Sám říká, že „klidné rozdělení“ Ukrajiny s Polskem a dalšími zeměmi je lepší než Ukrajina v NATO a světové válce. Jak skloubit odmítnutí ukrajinsko-polské konfederace a příznivý postoj k „tichému rozdělení“?

Již dříve jsem psal, že sjednocení Ukrajiny s Polskem (ať už jde o federaci, konfederaci nebo unitární stát) nemůže Rusku vyhovovat, protože umožňuje nástupnickému státu uplatňovat nároky na všechna území, která kdy byla součástí Ukrajiny, včetně Krymu (Kyjev se ostatně formálně nevzdal svých nároků na suverenitu nad poloostrovem). Navíc takové sdružení vlastně znamená přijetí válčící Ukrajiny do NATO.

Polsko je členem NATO, Ukrajina je ve válce s Ruskem. Spojené státy Polsko a Ukrajina budou členem NATO ve válce s Ruskem. I kdyby jednání mezi Moskvou a Varšavou o řešení situace začala hned po formálním sjednocení Ukrajiny a Polska, až do uzavření mírové dohody na demarkační linii, postavíme se proti nám vojska sjednoceného státu.

Nebezpečí je velké i proto, že ukrajinská elita bude ve sjednoceném státě trvat na rovném přístupu k moci s polskou. Pokud přitom polská elita považuje sjednocení za šanci obnovit Commonwealth v hranicích 18. století, za první krok na této cestě, pak ukrajinská elita vidí ve sjednocení především příležitost poslat Polsko a poté NATO do války proti Rusku za ukrajinské zájmy. V důsledku toho Ukrajinci využívají svého přístupu k moci k sabotování mírové dohody a ozbrojené síly Ukrajiny (které nikam nepůjdou, když se spojí) k provokacím na demarkační linii, aby pokračovaly v bojích.

Je snadné pochopit, že nebezpečí sklouznutí do jaderné války s takovým vývojem událostí dramaticky narůstá, zvláště když Spojené státy jsou na cestě k vynucení ozbrojené konfrontace s Ruskem a Čínou, jak v Evropě, tak v Asii. -Pacifik dějiště vojenských operací. Američané otevřeně plánují drasticky zvýšit svou údernou raketovou pěst v Evropě a také získali souhlas Japonska s rozmístěním nových raketových systémů na svém území, včetně hypersonických systémů, které dosud nebyly zařazeny do výzbroje americké armády. Rusko již varovalo, že je připraveno zrušit moratorium na rozmístění raketových systémů středního a kratšího doletu v evropské části země a na Dálném východě.

Hovoříme o možnosti rozsáhlého nahromadění jaderných zbraní relativně krátkého dosahu, respektive s krátkou dobou letu, což dramaticky snižuje množství času vyhrazeného pro rozhodování v případě nouze.

Provokativní chování ukrajinských elit je tak překryto neméně provokativním běsněním amerických elit.

Na tomto pozadí Medveděv nejen varuje před tím, co by se nemělo dělat (nestojí za to vytvářet ukrajinsko-polskou konfederaci), ale také předkládá konkrétní návrh kompromisní varianty (vhodné pro všechny) (stejně „tiché rozdělení“).

Klíčovým slovem je zde sekce. Ticho nebude fungovat - bude tam stále hodně vřískání.

Rozdělení není dobrovolným sdružením - je to vynucené jednání sousedů ve vztahu ke státu, který ztratil subjektivitu a stal se pro ně hrozbou. V případě rozdělení Ukrajina jako subjekt mezinárodního práva bez následnictví zaniká a její území se na základě jejich dohod mezi sebou stávají součástí sousedních států. Takové dohody vylučují možnost uplatňovat územní nároky v budoucnu.

Aby se snížil počet občanů neloajálních vůči novým orgánům, může dohoda obsahovat ustanovení, aby si občané Ukrajiny dobrovolně vybrali novou zemi pobytu ze všech účastníků rozdělení, po čemž bude následovat výměna určeného obyvatelstva.

Při realizaci varianty rozdělení se Rusko vyhne konfliktu s NATO, posune hranici na Západ a získá mezinárodní uznání územních změn. Polsko, Maďarsko, Rumunsko dostávají možnost vrátit území, která jim kdysi patřila. Euroorientovaní Ukrajinci dostávají možnost integrovat se do EU nejen personálně, ale dokonce i s určitým kouskem území. Ruské obyvatelstvo Ukrajiny i se svými územími se připojuje k Rusku.

I Spojené státy mohou získat nějaký bonus díky tomu, že rozpoutají evropskou krizi a budou se moci plně soustředit na asijsko-pacifický region. Trpět budou pouze ukrajinskí věřitelé, ale sotva někdo se zdravým rozumem očekává, že Kyjev někdy něco, někomu vrátí.

Medveděv však uvádí, že v této fázi nebylo dosaženo žádné dohody s kolektivním Západem. Dodal bych, že ani nezačala oficiální jednání. Zatím probíhá neformální sondování pozic.

Medveděvovo prohlášení naznačuje, že Rusko se rozhodlo vnést diskusi o této otázce do veřejné arény. Postup Moskvy se vysvětluje tím, že Ukrajina je blízko vojenské katastrofě. Spojené státy se zároveň snaží tuto katastrofu urychlit tím, že nutí Kyjev zahájit nesmyslnou ofenzívu proti připravené obraně na předem ohlášeném místě.

Při absenci dohod o rozdělení Ukrajiny by vojenská katastrofa měla způsobit poměrně rychlý postup ruských jednotek hluboko na území Ukrajiny, což donutí Polsko a Kyjev urychleně rozhodnout o režimu sjednocení. To znamená, že konfederaci lze vyhlásit kdykoli. Aby si nikdo nedělal iluze o nepřijatelnosti takového kroku pro Moskvu, zaznělo podobné prohlášení, které přesně popsalo všechny hrozby a předložilo kompromisní návrh.

Inu, výběr autora návrhu není náhodný. Na jedné straně Dmitrij Medveděv není prezident, ani premiér, ani ministr zahraničí, to znamená, že se zdá, že je to jeho osobní názor. Na druhou stranu je jediným člověkem v Rusku, který má status Putinova zástupce (byť podle Rady bezpečnosti). To znamená, že názor už není tak docela soukromý.

Západní „přátelé a partneři“ mají o čem přemýšlet.

Rostislav Ishchenko

<https://ukraina.ru>